

Sari Peltoniemi: Ainakin tuhat laivaa.
WSOY 2005.

Novelli- tai kertomuskokoelmat ovat lasten- ja nuorten fantasiakirjallisuuden saralla harvinaisempi laji. Sen vuoksi onkin ilo sanoa, että Sari Peltoniemen *Ainakin tuhat laivaa* on varsin edustava kertomuskokoelma, joka imaisee lukijan helposti mukaansa.

Kokoelma koostuu kahdeksasta kertomuksesta. Neljä ensimmäistä sijoittuvat fantasialle tyypillisesti muihin maailmoihin. Kylmälle maalle –nimisessä tarinassa seurataan nuoren miehen pakomatkaa. Anderin kotikylään on iskenyt tauti, johon ihmiset ovat kuolleet, tai jota ihmiset ovat paenneet, ja Ander etsii turvapaikkaa kuninkaan kaupungista. Tarina Lumikuningattaresta sijoittuu samaan maailmaan kuin edellinen tarina, ja kertoo kylästä, jossa eräs isoäiti muistaa tehtävänsä kylän suojelijana juuri ennen kuin katastrofi iskee. Kertomuksessa seurataan kyläläisten selviytymistäistelua talven ja nälän kourissa. Kaksi viimeistä kertomusta, Tavarointa rajan takaa ja Varis-klaanin pojat ovat yhteydessä toisiinsa, ja kertovat maailmasta jota hallitsee itsevaltiainen julmalla kädellä. tarinat ovat onnistuneesti rakennettuja, ja toimivat erittäin hyvin. Itse pidin erityisesti Lumikuningattaresta ja Tavarointa rajan takaa –tarinoista.

Neljä viimeistä tarinaa vaikuttaisivat pääasiassa sijoittuvan omaan maailmaamme, mutta synnyttävät kaikuja vieraudesta tai ihmeellisestä. Tarinassa Tytöstä joka ei halunnut tietää kaiut tulevat esille herkkyyden muodossa – Mimosa on lapsesta asti liian herkkä tähän maailmaan, ja saa epilepsia-potilaan tavoin kohtauksia kohdatessaan asioita, joita ei jaksa/halua ymmärtää. Lopulta tyttö pakenee pahaa maailmaa suojayhteisöön kauas pohjoiseen. Kappelissa –kertomuksessa puolestaan tuodaan erilaisuuden ja kuoleman teemaa esille: joukko nuoria suorittaa hautausmenoja toisilleen. Tuulen tuomaa –tarina kertoo pojasta, jonka elämässä ihmeellinen tulee esille tuulen muodossa. Tuuli kuljettaa ihmisiä ja asioita pojan elämään. Tämä persoonallinen kertomus tuo mieleen Maija Poppasen. Teoksen nimikkokertomus Vain tuhat laivaa kertoo sairastamiseen liittyvistä uskomuksista – kuinka sairaan voi parantaa tuhannen paperilaivan voimalla.

Tätä kokoelmaa on mukava lukea. Lyhyemmissä kertomuksissa on monesti ongelmana etenkin se, että tarina ei jaksa säilyttää jännitettään loppuun asti. Peltoniemen kokoelmassa näin tapahtuu vain muutaman tarinan kohdalla: kertomukset Kappelissa ja Ainakin tuhat laivaa lässähtivät itselläni käsiin. En vain päässyt näihin tarinoihin kiinni, ja etenkin niiden lopussa tuntui siltä, että ei ymmärtänyt tarinaa lainkaan. Toisaalta ymmärtämättä jääneet tarinat herättävät ainakin kysymyksiä, mikä on aina positiivista.

Toivottavasti kokoelman kertomuksille saadaan jatkoa.

Maria Loikkanen